

Čís. 5442.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Odpuštění ve smyslu řu 14 písm. c) rozl. zák. musí být projevem jasným. V ujednání o dobrovolném rozvodu nelze spatřovati vzdání se rozlukového důvodu.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 1515/25.)

Žalobě manželky proti manželi o rozlukou manželství pro cizoložství manželovo bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v právním názoru odvolací stolice, že se ujednání sporných stran ze dne 25. července 1924 o dobrovolném rozvodu jejich manželství nikterak nedotýká žalobkyně nároku na rozlukou jejich manželství z jeho viny. Dovolatel míní, že oběma stranami podepsaným narovnáním je prokázáno, že má být jejich manželství dobrovolně rozvedeno, a že proto není toto ujednání bez významu pro toto rozlukové řízení, že, má-li význam tohoto ujednání posuzován být správně, musí být použito předpisu řu 914 obč. zák. a se zřetelem na tento předpis nesmí být opomenuto, že už tenkrát věděla žalobkyně o všech okolnostech, které nyní uplatňuje v tomto rozlukovém řízení, a že, když se přes to tenkrát rozhodla pro rozvod, tím měla být vyloučena možnost uplatňování rozluky. Z toho odvozuje, že uzavřením ujednání o dobrovolném rozvodu žalobkyně se vzdala práva uplatňovati jí tvrzený důvod rozlukový. Není tím podle čís. 4 řu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Správně uvádí odvolací soud, že odpuštění, které má za následek zánik žalobního práva podle řu 14 písm. c) rozl. zák., musí být jasné, nepochybné, a že proto nemůže být spatřováno v prozatimním ujednání ze dne 25. července 1924, ve kterém se manželé dohodli na dobrovolném rozvodu. Jde o dva zcela různé nároky, zásadně rozdílné povahy a právních účinků, svolení k dobrovolnému rozvodu nezahrnuje tedy v sobě také mlčky a poznatelně vyslovené vzdání se práva uplatňování rozlukového důvodu, který žalobkyni vzešel zjištěným cizoložstvím dovolatelovým.

Čís. 5443.

Dán-li bance poukaz, by uhradila třetí osobě peníz, banka připsala peníz osobě třetí k dobru, tato však přijetí odmítla, načež poukazatel poukaz odvolal, jest poukazatel oprávněn domáhati se na bance vrácení peníze a banka není oprávněna započítati poukázaný peníz na svou pohledávku proti třetí osobě.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 1545/25.)

Žalobě, již domáhal se žalobce na H-ské filiálce banky Č. zaplacení 4.380 Kč, bylo procesním soudem první stolice vyhověno, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Jak nesporno, poukázal žalobce žalovanou filiálku, aby za něho uhradila firmě Adolf B. v J. 4.380 Kč. Nesporno jest, pokud se týče, bylo zjištěno, že žalovaná filiálka pověřila provedením poukazu filiálku v J., tato že uvedenou částku firmě Adolf B. připsala na jejím účtě k dobru, že však majitel firmy Adolf B., byv uvědoměn o dobropisu, ihned se proti němu ohradil a jej vrátil s tím, že mu poukázaný, pokud se týče k dobru připsaný peníz nepatří. Na to žalobce svůj poukaz na firmu Adolf B. odvolal. Z toho, co uvedeno, vidno, že z uskutečnění příkazu sešlo a jestliže přes to žalovaná filiálka peníz 4.380 Kč, který, jak nesporno, od žalobce jako úhradu jeho poukazu přijala, se tomuto vydání zdráhá, jest po právu nárok na vrácení 4.380 Kč po rozumu §u 1435 obč. zák., protože pominul důvod, by si žalovaná filiálka částku tu podržela. Na věci ničeho nemění, že filiálka v J. si peníz firmě Adolf B. žalobcem poukázaný odpočítává na svou pohledávku za touto firmou a žalobcův nárok na vydání jeho odpírá uznati. Dobropis 4.380 Kč byl Adolfem B-em odmítnut, uvedený peníz nestal se majetkem Adolfa B-a a proto pro jeho odpočet z dluhu B-ova u filiálky v J. nebylo podmínek podle §u 1438 obč. zák. Že by žalobce zažalované částky domáhati se měl na firmě Adolf B., nelze odvolacímu soudu přisvědčiti, neboť tato firma poukaz a dobropis odmítla a do jejího majetku z poukázaného peníze ničeho nepřešlo. Žalobce také právem domáhá se zaplacení na žalované filiálce v J., neboť žalované filiálce dal poukaz k úhradě a jí dal peníz na tuto úhradu, k níž nedošlo. Odvolací soud, uznáv jinak a zamítнув žalobu, neposoudil věc po stránce právní správně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 5444.

Prostým usnesením většiny společníků nelze odvolati zastupování společnosti společníkem vůči třetím osobám.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, R II 319/25.)

Žádosti některých společníků veřejné obchodní společnosti, by byl v rejstříku proveden výmaz práva Karla S-a ku zastoupení a obchodnímu vedení společnosti, bylo rejstříkovým soudem vyhověno, rekursní soud žádost zamítl. D ů v o d y: Nelze sdíleti názor stěžovatelem ve stížnosti zastávaný, že se nejedná o veřejnou společnost, na niž se vztahují předpisy čl. 85 a násl. obč. zák. V tom směru stačí stěžovatele poukázati na smlouvu společenskou a zápis firmy v rejstříku jako veřejné společnosti. Zápis v rejstříku firemním, totiž výmaz práva Karla S-a ku zastoupení a obchodnímu vedení společnosti stal se však prvním soudem proti předpisu čl. 87 a 88 obch. zák., poněvadž opověď tohoto zápisu nestala se všemi společníky, jak to zákon ve zmíněných ustanoveních výslovně vyžaduje. Žadatelé odvolávají se k odůvodnění své žádosti na ustanovení čl. 101 obch. zák., který pojednává o odvolání práva k vedení obchodní společnosti a upravuje vnitřní poměr společníků, jak to z nadpisu toho oddílu je zřejmo. Toto právo k vedení obchodní společnosti není předmětem zápisu v rejstříku firem-